

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I. O.**, bývajúceho v B., zastúpeného Advokátskou kanceláriou B&S Legal, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 5, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Igor Šváby, proti žalovanej **Slovenskej sporiteľni, a.s., v skratke SLSP, a.s.**, so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Kvasnica, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Sad A. Kmeťa 24, **o zaplatenie 1 493 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 44 C 103/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013 sp.zn. 5 Co 258/2011, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013 sp.zn. 5 Co 258/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 28. marca 2011 č.k. 44 C 103/2010-173 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 493,16 eur s úrokom z meškania 9% ročne od 16. apríla 2010 až do zaplatenia a žalovanú zaviazal na povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 747,15 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z listinných dokladov mal preukázané, že účastníci uzavreli dňa 30. novembra 1995 v zmysle § 842 Občianskeho zákonníka dôchodkovú zmluvu s názvom Zmluva o poskytovaní plnenia z Podporného dôchodkového fondu SLSP, a.s., ktorej predmetom bolo doživotné plnenie žalovanej v prospech žalobcu ako bývalého zamestnanca vo výške 1 493,16 eur mesačne. Za žalovanú zmluvu podpísal J., ktorý bol v čase jej podpisu námestníkom generálneho riaditeľa I. K. a podľa výpisu z obchodného registra bol členom predstavenstva s oprávnením konať vo všetkých veciach zaväzujúcich spoločnosť žalovanej, pričom za spoločnosť podpisoval predseda predstavenstva a jeden z členov predstavenstva alebo traja členovia predstavenstva spolu. V zmysle stanov, organizačného poriadku a splnomocnenia zo 4. júla

1996 súd zistil, že v čase podpisu zmluvy v agende J.a bolo podpisovať materiály týkajúce sa poskytovania dôchodkových dávok pre bývalých zamestnancov žalovanej. Žalovaná následne v zmysle predmetnej zmluvy na základe žiadosti o plnenie žalobcu (z 1. decembra 1995) a skutočností v nej uvedených, ktorá je neoddeliteľnou časťou zmluvy začala plniť v prospech žalobcu až do 26. októbra 2009, kedy zmluvu vypovedala tvrdením, že ide o zmluvu uzavretú na neurčitý čas podľa § 582 Občianskeho zákonníka. Preto neobstála námietka žalovanej, že zmluva nemala požadované náležitosti ako vyžaduje zákon v § 40 Občianskeho zákonníka. Zmluva vymedzovala účastníkov, výšku dôchodku, začiatok doby výplaty dôchodku, bola uzatvorená písomne. Aj v prípade, že by poverený zamestnanec svoju kompetenciu prekročil, podľa § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ide o platný právny úkon, nakoľko takýto exces bol urobený v kompetencii zamestnanca žalovanej a žalobca o ňom nemohol vedieť, pričom takúto vedomosť nepreukázala ani žalovaná. Z dikcie zákonného ustanovenia (§ 842 Občianskeho zákonníka) je zjavné, že ide o typ zmluvy, kde trvanie je dohodnuté účastníkmi doživotne, teda do okamihu smrti žalobcu, nejde preto o zmluvu uzatvorenú na neurčitý čas ani na určitý čas, doba je nezávislá od vôle účastníkov, preto výpoveď daná žalovanou je neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd považoval za nedôvodnú námietku žalovanej týkajúcu sa nemožnosti plnenia, keď ňou citované ustanovenie § 27 ods. 8 Zákona o bankách sa netýka interných vecí banky, ale upravuje vzťahy banky navonok. Preto súd považoval zmluvu za platnú a účinnú a zaviazal žalovanú na plnenie zo zmluvy v mesiaci apríl 2010 spolu s príslušnými úrokmi z omeškania v zmysle § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolanie, kde namietala odňatie možnosti konať pred súdom, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V ďalšom opätovne uvádzal dôvody absolútnej neplatnosti zmluvy. V prípade potvrdenia rozsudku žiadala pripustiť dovolanie z dôvodu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu v právnej otázke, či zmluva o dôchodku je zmluvou na dobu určitú a tiež či sa zákon č. 438/2001 Z.z. o bankách vzťahuje na právne vzťahy založené bankou a fyzickou osobou zmluvou o dôchodku podľa § 842 Občianskeho zákonníka.

Žalobca vo vyjadrení navrhol rozsudok potvrdiť a nepripustiť dovolanie. Žalovaná opätovne podľa jeho názoru uviedla dôvody, ktoré už boli predmetom dokazovania.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. decembra 2013 sp.zn. 5 Co 258/2011 na odvolanie žalovanej potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a žalovanú zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvého stupňa, odôvodnenie jeho rozhodnutia považoval za súladné s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. a v podrobnostiach naň poukázal. Podľa jeho názoru sa súd prvého stupňa vyčerpávajúcym spôsobom v rámci dokazovania vypořiadal aj s námietkami žalovanej, t.j. neurčitosť zmluvy, rozpor so Zákonom o bankách, neplatnosť zmluvy, platnosť danej výpovede a nemožnosť plnenia. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej len „dovolateľka“). Prípustnosť svojho dovolania odôvodnila tým, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom), z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Podľa jej názoru sa odvolací súd v odôvodnení nevyporiadal s argumentáciou žalovanej, ktorá by mala pre rozhodnutie podstatný význam. Odvolací súd neodôvodnil namietanú neplatnosť posudzovanej zmluvy pre nedostatok písomnej formy z dôvodu absencie prejavu vôle, meno J.a nie je uvedené v zmluve, že ide o jeho podpis okresný súd mal preukázané len z vyjadrení žalobcu a kópie listiny, preto uvedené podľa názoru žalovanej absentuje. Odvolací súd sa nevyporiadal s argumentáciou zániku práva žalobcu na dôchodok podľa čl. 8 zmluvy, ktorá je dočasná, kde predložením rozhodnutia o vymeraní starobného dôchodku žalobcovi právo na dôchodok podľa zmluvy zanikol. Žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca k dovolaniu uviedol, že aj v prípade, že by sa súd prvého stupňa a odvolací súd samostatne nevyjadrili k jednotlivým argumentom žalovanej, nezakladá to vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p.. Súd má povinnosť odôvodniť len argumenty, ktoré sú podstatné a rozhodujúce pre vec a nemá povinnosť zodpovedať všetky otázky. Odvolací súd podľa jeho názoru postupoval v súlade s § 219 ods. 2 O.s.p. Z týchto dôvodov žiadal, aby dovolací súd podané dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka

dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s ustanovením § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť podaného dovolania z uvedených ustanovení nevyplýva – napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

Dovolanie žalovanej by bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne

obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolaateľka procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní netvrdí a dovolací súd ich existenciu ani nezistil.

Žalovaná v dovolaní namieta vady konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a nedal odpoveď na podstatné a zásadné otázky a jej námietky.

So zreteľom na tieto tvrdenia žalovanej sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku posúdenia argumentačnej „udržateľnosti“ rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky, ktoré garantujú, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), súčasne či je v súlade so základnými princípmi právneho štátu, ktorého súčasťou je aj právo na spravodlivý proces i právo na súdnu ochranu a ktorého porušenie znamená súčasne odňatie možnosti konať účastníkovi pred súdom a naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou ESLP

stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V zmysle § 219 ods.2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia odvolacieho súdu zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné.

Dovolací súd preskúmal dodržanie ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. aj vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, nakoľko odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil a v súlade s ustanovením § 219 ods.2 O.s.p. v podrobnostiach poukázal na jeho odôvodnenie, čím sa skutkové zistenia a právne závery súdu prvého stupňa obsiahnuté v jeho odôvodnení, stali imanentnou súčasťou rozhodnutia odvolacieho súdu.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o platnosti zmluvy a splnenia jej formálnych náležitostí, neplatnosti výpovede, povinnosti plnenia doživotne napriek namietanej nemožnosti plnenia podľa Zákona o bankách dostatočne odôvodnil.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa. V rámci sumarizácie odôvodnenia rozhodnutia prvého stupňa odvolací súd argumenty uvedené v odvolaní dostatočne podrobne uviedol. Zdôraznil, že súd prvého stupňa sa vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkými argumentami žalovanej uvedenými v odvolaní v rámci vykonaného dokazovania. Vymenoval, že sa týkali najmä neurčitosti zmluvy, rozporu so Zákonom o bankách, neplatnosti zmluvy, prípadnej platnosti danej výpovede, nemožnosťou plnenia. Odvolací súd mal za to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že návrh je podaný dôvodne, sú splnené všetky zákonné aj zmluvné podmienky na priznanie nároku. Postupoval tak v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody, tak ako to odvolací súd

v prejednávanej veci urobil. Uvedený postup bol plne súladný so znením ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. a nepoprel jeho účel a význam. Navyše odvolacia argumentácia žalovanej bola totožná s jej obranou aj v základnom konaní, žalovaná v odvolaní neuviedla žiadnu novú či inú podstatnú námietku, na ktorú by bol odvolací súd povinný špeciálne reagovať, nakoľko už súd prvého stupňa sa vysporiadal so všetkým podstatnými otázkami dôležitými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd sumarizáciou doterajšieho konania a stotožnením sa s vykonaným dokazovaním, ktoré vyhodnotil súd prvého stupňa vo svetle argumentov žalovanej uvedených v odvolaní, náležite svoje rozhodnutie odôvodnil. Tvrdenie žalovanej, že v dôsledku nedostatočného odôvodnenia nemohla náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa, je nedôvodné. Z obsahu podaného dovolania (napokon aj z odvolania) je zrejmé, že dovolateľka jasne formulovala, s ktorou časťou rozhodnutia súdu prvého i druhého stupňa nesúhlasí a z akých dôvodov, nemala teda problém s argumentáciou voči napadnutým rozhodnutiam. Je zrejmé, že žalovaná týmto spôsobom namietala proti (podľa jej názoru) nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdmi nižších stupňov.

Nesprávne právne posúdenie veci súdom však nemožno zamieňať s dovolacím dôvodom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. konkrétne s nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia. Ako už bolo vyššie spomenuté súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Prípustným dôvodom dovolania preto ani nemôže byť nesúhlas účastníka s výsledkom sporu v jeho neprospech. Odvolací súd vo svojom odôvodnení vysvetlil v rámci sumarizácie odôvodnenia a dokazovania súdu prvého stupňa, že zmluva má požadované náležitosti ako vyžaduje zákon v § 40 Občianskeho zákonníka, vymedzuje účastníkov, výšku dôchodku, začiatok doby výplaty dôchodku, bola uzatvorená písomne. Aj v prípade prekročenia právomoci J.a ako zamestnanca žalovanej by išlo o exces, žalovaná plnila žalobcovi dlhodobo až do roku 2009, žalobca o uvedenom nemohol vedieť a žalovaná je zodpovedná podľa § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka. K namietanému zániku práva na dôchodok podľa čl. 8 zmluvy sa súd prvého stupňa vyjadril, keď uviedol, že dôchodok bol vyplácaný na základe žiadosti žalobcu podľa ním uvedených a žalovanou overených skutočností, pričom táto žiadosť bola súčasťou zmluvy. Práve táto časť rozhodnutia mala byť odpoveďou na podstatné argumenty žalovanej vznesené v odvolaní a preto rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za neodôvodnené či nepreskúmateľné.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej.

Preskúmaním veci ale bolo zistené, že vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalobcu (č.l. 207 spisu) nebolo doručené žalovanej na vyjadrenie. K tomuto zisteniu dovolací súd poznamenáva, že Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančínková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmvanej veci potrebné zohľadniť, že vyjadrenie žalobcu (viď č.l. 207 spisu) k odvolaniu žalovanej (č.l. 182spisu) bolo formulované ako právna a skutková argumentácia a žalovanej mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením. Zo spisu vyplýva, že v danom prípade táto možnosť nebola žalovanej vytvorená. V dovolaní sa preto opodstatnene – nie však z dôvodu uvedeného žalovanou – namieta, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v konaní bola žalovanej odňatá možnosť pred súdom konať, je jej dovolanie nielen prípustné (§ 237 písm. f/ O.s.p.), ale aj opodstatnené (§ 241 ods. 2 písm. a/

O.s.p.). Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.).

Ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia, súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, koná ďalej o veci. Pritom je právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, záväzný.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2015

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v. r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová